

AUTOR BESTSELLERU HON NA MRTVÉHO

TIM WEAVER

ÚDOLÍ MRTVÝCH

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Její dokonalý život
byl jedna velká lež.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ÚDOLÍ MRTVÝCH

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Ztracený

TIM WEAVER

**ÚDOLÍ
MRTVÝCH**



MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2011

Translation © Alžběta Lexová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-064-2 (PDF)

Mámě a tátovi

„... ve tváři blednou zděšením.“

– Starý zákon, Joel 2:6

ČÁST PRVNÍ

Sešli jsme se v restauraci u Temže – *Boneacres*. Seděli v zadním boxu. Po oknech se řinuly potůčky vody a oni vyhlíželi ven na frontu lidí před ruským kolem. Žena vzhledla první. Caroline Carverová. Plakala. Měla zarudlé oči a rozmazaný make-up. Byla to štíhlá, elegantně oblečená čtyřicátnice, ale věk na ní byl znát. Tvář měla rozrytou hlubokými tmavými vráskami, které vypadaly jako vyřezané skalpelem, a přestože mě přivítala s úsměvem, nebyla v něm ani špetka vřelosti. Vřelost už hodila za hlavu. Většina rodičů, s nimiž jsem mluvil, se chovala podobně. Čím déle se jejich děti pohřešovaly, tím chladnější byly jejich životy.

Vyklouzla z boxu, potřásl jsem si rukama a pak uhnula manželovi. James Carver. Chlap jako hora. Nevstal, jen ke mně napřáhl přes stůl mohutnou tlapu. Před několika dny jsem s Caroline telefonoval, takže jsem o nich už něco málo věděl. Bydleli ve starém kostele – přebudovaném na dům se čtyřmi ložnicemi, odkud James řídil svou stavební firmu, kterou založil před patnácti lety. Jejich dům stál dva miliony liber, oba na sobě měli značkové oblečení a v seznamu Jamesových klientů jsem narazil na několik slavných jmen, takže jim jeho podnikání asi slušně vynášelo.

Usmál se na mě – upřímněji než jeho žena – a pokynul mi k opačné straně boxu. Posadil jsem se. Na stole ležel otevřený jí-

delní lístek. Restauraci navrhli oni a při pohledu na ceny jsem byl rád, že mě zvou.

„Díky, že jste přišel,“ oslovil mě Carver.

Přikývl jsem. „Je to tu moc hezké.“

Oba se rozhlédli, jako by nad tím až do dneška neuvažovali. Carver se usmál. Caroline sklouzla pohledem zpět k jídelnímu lístku.

„Chodívali jsme sem před svatbou,“ vysvětlil. „Tehdy tady podávali jen steaky a mořské plody.“ Manželka se k němu otočila a on ji vzal za ruku. „Caroline mi říkala, že jste pracoval jako reportér.“

„Kdysi dávno.“

„To muselo být zajímavé.“

„Jo, bavilo mě to.“

Pohlédl na moji levou ruku. Dva nehty jsem měl propadlé a popraskané a v jejich středu se skvěla bílá rýha, kde už nikdy nedorostou zpět.

„Jizvy z bitvy?“ zeptal se.

Sledoval jsem jeho pohled ke svým prstům. „Ne. K těmhle jsem přišel relativně nedávno.“

„Tak proč jste od novin odešel?“

Zatěkal jsem mezi nimi očima. „Manželka umírala.“

Dokonalý zabiják konverzace. Rozpačitě poposedli. Caroline se zadívala na stůl a zvedla jídelní lístek. James si odkašlal. Po chvílce trapného ticha sáhl Carver do kapsy a vytáhl fotografii. V očích se mu zračila bolest. Otočil ji a položil přede mě.

„To je Megan,“ řekl.

Když mi Caroline poprvé volala, nadiktoval jsem jí adresu své kanceláře – ale ona se chtěla sejít na neutrální půdě, jako by návštěva mojí kanceláře definitivně potvrzovala, že její dcera zmizela.

Jakmile jsme se domluvili na místě a čase, něco málo mi o Megan pověděla: hodná dívka, slušná rodina, žádný přítel, žádný důvod k útěku.

Byla nezvěstná téměř sedm měsíců.

V Británii každý rok zmizí dvě stě tisíc lidí – z toho třicet tisíc v Londýně –, ale mladá běloška ze střední třídy je pro noviny skutečná lahůdka. Když se Megan ztratila, média se jejího příběhu okamžitě chytila: místní, celostátní, a dokonce i několik zahraničních. Celé týdny publikovala jeden článek za druhým a každá televizní stanice v zemi měla před branami Meganina domu vlastního kameramana a moderátora. Pro případy, jako je ten její – odehrávající se před objektivy kamer –, dokonce v její bývalé branži existuje speciální označení: SPB.

Syndrom pohřešované bělošky.

Na fotce, kterou mi Carverovi ukázali, seděla Megan s matkou na pláži. V bílém písku, svažujícím se do safírového moře, se sem tam zableskl oblázek nebo kus větvičky. Za Caroline a Megan si hrál asi čtyřletý chlapec. K foťáku byl otočený profilem a plně se soustředil na hrabání jámy v písku.

Carver na chlapce ukázal. „To je náš syn. Leigh.“ Z mého výrazu správně uhodl, na co myslím – mezi dětmi byl třináctiletý věkový rozdíl. „Asi by se dalo říct...“, pohlédl na manželku, „že Leigh byl velmi příjemné překvapení.“

„Jak stará je ta fotka?“

„Osm měsíců.“

„Takže vznikla těsně před jejím zmizením?“

„Ano – je z naší poslední společné dovolené na Floridě.“

Megan se podobala víc otci. Měla stejnou tvář, včetně vrásek kolem očí, a byla i stejně stavěná. Vysoká a statná, ale ne tlustá. Byla to přitažlivá sedmnáctiletá dívka: dlouhé blond vlasy, které byly očividně její chloubou, a snědá pleť, již opálení velice slušelo.

„Popište mi den, kdy zmizela.“

Oba dva přikyvovali, ale ani jeden nepromluvil. Věděli, že tady to začíná: ožívování trýznivých vzpomínek, bolestné opakování stejného příběhu, mluvení o dceři v minulém čase. Vytáhl jsem si poznámkový blok a pero, abych je nenápadně postrčil. Carver se otočil k manželce, ale ta mávla rukou a nechala vyprávění na něm.

„Nejsem si jistý, jestli je co popisovat,“ řekl nakonec. Zpočátku zněl jeho hlas rozechvěle, postupně ale nabíral na jistotě. „Odvezli jsme Meg do školy, a když jsme pro ni odpoledne přijeli, neobjevila se.“

„Ráno vám připadala v pořádku?“

„Ano.“

„Nic ji netrápilo?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Megan neměla přítele, souhlasí?“

„Ano,“ přitakala Caroline úsečně.

Carver se na ni podíval a jemně jí stiskl ruku. „Přinejmenším nám o žádném neřekla. Ale to neznamená, že ho neměla.“

„A chodila v minulosti s někým?“

„Pár vztahů měla,“ připustila Caroline, „ale nic vážného.“

„Setkali jste se s nimi?“

„Krátce. Říkávala, že až konečně přivede domů chlapce na déle než několik minut, budeme vědět, že to s ním myslí vážně.“ Pokusila se o úsměv. „Snad k tomu ještě někdy dostaneme příležitost.“

Na okamžik jsem se zarazil, zatímco si Carver poposedl blíž k manželce a objal ji kolem ramen. Pohlédl jí do očí a pak se otočil zpět ke mně.

„Nikdy se nezmínila, že by ráda cestovala nebo chtěla opustit Londýn?“ navázal jsem.

Carver zavrtěl hlavou. „Ne – tedy s výjimkou univerzity.“

„A co její přátelé – mluvili jste s nimi?“

„Osobně ne. Policie je vyslechla v týdnech po Meganině zmizení.“

„Nikdo nic nevěděl?“

„Ne.“

Znovu jsem zvedl pero. „Přesto si poznamenám jména a adresy jejích nejbližších kamarádů. Neuškodí, když si s nimi promluví.“

Caroline se natáhla ke kabelce, otevřela ji a vytáhla z ní zelený adresář, s rozměry tak akorát do kapsy saka. Podala mi ho.

„Všechny kontakty, které byste mohl potřebovat, jsou tady,“ řekla. „Včetně adresy školy. Je to Meganin adresář. Nazývala ho Kronikou svého života. Jména, čísla, poznámky.“

Poděkoval jsem jí kývnutím a adresář si vzal. „Jak postupuje policejní vyšetřování?“

„Níjak. Mluvíme s nimi jednou za dva týdny.“ Carver se odmlčel a pokrčil rameny. Střelil pohledem k manželce. „Nejdřív to vypadalo slibně. Policie nám tvrdila, že má spoustu dobrých vodítek. Nejspíš jsme se nechali unést.“

„Prozradili vám, o jaká vodítka se jedná?“

„Ne. Zpočátku jsme jim asi trochu ztížili práci.“ Zaváhal. „Nabídlí jsme finanční odměnu za jakoukoli informaci, takže byli za-
valení telefonáty. Jamie Hart nechtěl, abychom si dělali falešné naděje, a tak nám řekl, že se svým týmem všechny ty hovory pro-
jde a prověří a pak nám dá vědět.“

„Jamie Hart vedl vyšetřování?“

„Ano.“

Číšník nám přinesl objednané jídlo a já si poznačil Hartovo jméno do bloku. Slyšel jsem o něm: poprvé, když jsem ještě pracoval u novin a on vedl pátrání po sériovém násilníkovi, a podruhé, když jsem o něm četl článek v *Timesech* kvůli svému předchozímu případu.

„A ozval se vám?“ zeptal jsem se, jakmile číšník odešel.

Carver zavrtěl hlavou. Ne. Snažil se být diplomatický. „Ne tak, jak jsme doufali.“

„Jak to myslíte?“

„Na začátku nám volali denně, vyptávali se, chodili k nám domů a odnášeli si Meganiny věci. Tak to šlo několik měsíců a pak najednou konec. Už nevolali tak často. Nestavovali se u nás. A dneska už se ozývají, jen aby nám řekli, že nemají žádné další informace.“ Stiskl rty a po tváři mu přelétla bolest. „Kdyby zjistili něco důležitého, ozvali by se, ne?“

„Měli by.“

Na okamžik se zarazil s vidličkou ve vzduchu a pak se pomalu pustil do jídla.

„Kdy přesně Megan zmizela?“

„V pondělí, třetího dubna,“ odpověděl Carver.

Bylo devatenáctého října. Uběhlo sto devadesát devět dní a oni nic neslyšeli. Policie se o pohřešované obvykle začala zajímat až po osmačtyřiceti hodinách, ale podle mých zkušeností byly právě ty první hodiny a dny nejdůležitější. Čím delší doba uplynula, tím se šance na nalezení snižovaly.

Občas se člověk vynořil pět dní, týden nebo dva týdny po zmizení. Ale většinou, pokud se neobjevil během prvních osmačtyřiceti hodin, bylo to proto, že se vypařil nadobro, nebo byl už mrtvý.

„Kdy byla naposledy spatřena?“

„Třetího, odpoledne,“ řekl Carver. „Byla na první hodině po obědě, ale na tu další už nepřišla. Měla se u skřínek sejit s Kaitlin – to je její kamarádka –, protože na biologii chodily spolu. Jenže Megan se tam neobjevila.“

„Biologie byla poslední hodina toho dne?“

„Ano.“

„Jsou ve škole bezpečnostní kamery?“

„Ano – ale mají jen omezený záběr. Jamie tvrdil, že záznamy zkontrolovali, ale nic nenašli.“

„Řekli jste mu, že jste se obrátili na mě?“

Carver zavrtěl hlavou. „Ne.“

Ideální. Nejlepší bude Harta zaskočit. Policie – zcela pochopitelně – neměla ráda soukromé vyšetřovatele, obzvláště ty, co se jim motali kolem otevřených případů, a kdyby o mně věděli předem, semkli by se a vyštípali mě, než bych vůbec stačil začít.

„Jaký je další krok?“ zeptal se Carver.

„Rád bych zašel k vám domů, jakmile se vám to bude hodit. Potřebuji se podívat do Meganina pokoje. Nečekám, že bych tam objevil cokoli zásadního, ale je to můj obvyklý postup.“

Přikývla. Ani jeden nepromluvil.

„Potom se začnu prokousávat tímhle,“ položil jsem ruku na Kroniku Meganina života. „Předpokládám, že policie adresář už prošla?“

„Ano,“ potvrdil Carver.

„Našli něco?“

Pokrčil rameny. „Vrátili nám ho.“

Takže ne.

„Existuje podle vás naděje, že je Megan ještě naživu?“ zeptala se Caroline.

Oba jsme na ni pohlédli. Carver se otočil celým tělem, jako by ho její dotaz zaskočil a zklamal zároveň. Možná podobnou otázku doposud nikdy nepoložila. Nebo možná jen nechtěl slyšet odpověď.

Zatěkal jsem mezi nimi pohledem a pak jsem se jí zadíval do očí.

„Naděje existuje vždycky.“

„Ano,“ přikývla. „Ale je podle vás ještě naživu?“

Sklopil jsem pohled do svého talíře, na kousky pokrájeného humra, protože jsem nechtěl, aby mě zradil výraz v očích. Nakonec

jsem je k ní ale stejně musel zvednout. A jakmile jsem to udělal, očividně z nich odpověď vyčetla, protože pomalu přikývla a rozplakala se.

James Carver mi před restaurací potřásl pravicí a společně jsme sledovali, jak jeho žena pomalu odchází po nábřeží a za zády se jí rýsují budovy parlamentu. Tmavě šedou vodou Temže se pomalu prodíraly lodě. Po teplém, mlhavém létu se pomalu začínal probouzet podzim.

„Nevím, jak řešíte peníze,“ řekl.

„To probereme zítra.“

Přikývl. „Budu doma, ale možná sám – Caroline má nějakou práci ve škole v South Hackney.“

„Nevadí. Promluvíím s ní, až bude mít čas.“

Díval jsem se za Carverem, dokud manželku nedoběhl. Natáhl se pro její ruku a ona mu vyhověla, ale chladně – její prsty byly tvrdé a nepoddajné. Promluvil na ni a ona jen pokrčila rameny a pokračovala v chůzi. Zamířili k Westminsterskému molu, a když přešli silnici ke vstupu do stanice metra, ohlédla se na mě přes rameno. Na vteřinku jsem spatřil pravdu: z našeho rozhovoru něco záměrně vynechala. Něco, co nechtěla před manželem zmínit.

Budu muset zjistit, o co šlo.

Kolem půl páté se začalo stmívat. Cestou z restaurace jsem se ještě zastavil v kanceláři. Nechal jsem tam nějaké poznámky, včetně toho mála, co jsem se dozvěděl o Megan Carverové. Bylo už po sedmé, když jsem konečně dorazil k domu, který tonul v temnotě. Alarm jsem nezapnul, takže senzory jemně pípaly, zatímco jsem procházel kuchyní, obývacím a nakonec hlavní ložnicí na konci chodby. Odložil jsem si věci, osprchoval se a pak chvíli seděl na okraji postele a prohlížel si společné fotky s Derryn.

Vespod hromádky jsem našel snímek nás dvou před vstupem na Imperial Beach v San Diegu, kde jsem pracoval, když mě noviny v roce 2004 vyslaly do Států kvůli tamním volbám. Objímal jsem ji kolem ramen, na nose mi seděly sluneční brýle a vlasy jsem měl mokré po surfování. V neoprenu vypadala moje přes metr osmdesát vysoká postava mohutně, svalnatě a štíhle. Derryn vedle mě působila mnohem drobnější, než ve skutečnosti byla, jako by se u mě snažila vyhledat ochranu před objektivem fotáku. Tuhle fotku jsem měl rád. Připomínala mi, jak dobře jsem se cítil, když mě Derryn potřebovala.

Uložil jsem snímky zpět do zásuvky nočního stolku, oblékl se a rozhlédl se kolem, po věcech, které jí kdysi patřily. Dům jsme koupili v době, kdy jsme plánovali rodinu, ale inkoust na kupní smlouvě ani nestačil zaschnout a zjistili jsme, že Derryn má rakovinu prsu. A potom se všechno seběhlo hrozně rychle. Bojovala dva roky, ale přesto jsme měli málo času.

Občas si to nepřipouštím a jednoduše s vděčností vzpomínám na každou vteřinu, kterou jsme dostali. Jindy mě ale spaluje vztek; kvůli tomu, co ji potkalo – a kvůli tomu, že jsem zůstal sám. V takové dny se snažím najít způsob, jak ten hněv potlačit a skrýt. Protože si ve své práci slabost nemůžu dovolit – setkávám se s lidmi, kteří umějí proniknout trhlinami v brnění.

A každou slabost využít.

2

Carverovi bydleli ve starém saském kostele v Dartmouth Parku, s výhledem na Hampstead Heath. Zepředu jsem viděl tři vitrážová okna a dubové dveře s lomeným obloukem. Byla to krásná budova. Ocelově šedé zdi pokrýval břecťan a tmavé střešní tašky žlutý mech. Po obou stranách dveří stály malé jedličky v květináči. Pozemek obíhal plot s impozantní branou, od níž se k zadní části domu vinula udržovaná příjezdová cesta vysypaná šterkem. Na jednom sloupu brány byl upevněný interkom, ale James Carver mě očekával, a tak ji nechal pootevřenou.

Navíc mu návštěvy docela efektivně oznamovala i šterková cesta, na níž moje boty okamžitě zakřupaly, sotva jsem branou prošel. James právě umýval černý range rover s tónovanými skly a blyštivými ocelovými rámy, a jakmile zaslechl moje kroky, zvedl hlavu od kbelíku s vodou. Ve dvojité garáži za ním parkoval pick-up se stavebním nářadím na korbě a nablýskaná rudá motorka.

„Davide,“ pozdravil mě a upustil houbu do kbelíku.

Potřásli jsme si rukama. „Moc hezké auto.“

Kývl jsem hlavou k range roveru, z jehož nárazníků kapala na zem mýdlová voda. Následoval můj pohled, ale neodpověděl. Možná nevěděl, jak reagovat na kompliment pětilitrovému terénnímu monstře, které stálo víc než menší dům. Nebo možná

jeho hodnotu ani nevnímal. K čemu jsou peníze, když si za ně nemůžete koupit to jediné, na čem vám skutečně záleží?

Pokynul mi ke dveřím domu.

Prostorný interiér zdobily dubové podlahy a tlusté koberce. Z obývacího pokoje se šlo do jídelny a ta ústila v obrovskou moderní kuchyni, plnou kovových a skleněných povrchů a vymalovanou světle béžovou barvou. Strop se zvedal do vyřezávaného výklenku a podél tří zdí domu se táhla balustráda se schodištěm, na níž jsem viděl dvě ložnice a koupelnu.

„To jste projektoval vy?“

Přikývl. „Tedy tu balustrádu – kostel samotný tu stojí déle než my.“

„Překrásné.“

„Díky. Měli jsme velké štěstí.“ Jakmile mu došel význam vlastních slov, odmlčel se. „Alespoň v některých ohledech.“

Následoval jsem ho do kuchyně.

„Dáte si kávu?“

„Černou, díky.“

Vytáhl ze skříňky dva hrnky. „Nevím, jak chcete postupovat,“ přiznal a do obou nalil kávu. „Meganina ložnice je nahoře. Klidně se tam jděte podívat. Nebo vám to můžu ukázat, jestli chcete.“

„Porozhlédnu se sám,“ řekl jsem a vzal si kávu. „Nejprve bych vám ale rád položil pár otázek.“

„Ovšem.“ Usmál se a mně došlo, že jde o obranný mechanismus. Způsob, jak skrýt bolest. „Cokoli bude třeba.“

Přesunuli jsme se do obývacího pokoje. Syn Carverových Leigh si na opačné straně hrál s autíčkem a projížděl jím pod telefonním stolem. Zvedl k nám hlavu a na otcovo napomenutí, že by měl návštěvu pozdravit, jen cosi zahuhlal a obrátil pozornost zpět k autíčku.

Vyndal jsem si blok a pero. „Potřeboval bych si podrobněji projít třetího dubna.“

„Den, kdy zmizela.“

„Ano. Vozil jste ji do školy vždycky vy?“

„Většinou.“

„A někdy ne?“

„Sem tam ji odvezla Caroline. Když rozjíždím zakázku dál od domova, rád na ni prvních pár týdnů dohlížím osobně. Pak projekt přenechám stavbyvedoucímu a papírování dělám z domu. A to jsem pak Megan vozil...“ Odmlčel se. „*Vozím* Megan do školy a Leigha do školky.“

„Takže třetího jste byl na stavbě?“

„Ano.“

„Proto ji vezla Caroline?“

„Správně.“

„A jela ji i vyzvednout?“

„Ne, odpoledne jsem se vracel, tak jsem pro ni jel já.“

„A co se stalo?“

„Zaparkoval jsem venku,“ řekl. „Na stejném místě jako vždycky. Jenže Megan nevyšla ven. Tečka. Šla do školy a už z ní nevyšla.“

Udělal jsem si několik poznámek. „Na co se Megan ve škole specializovala?“

„Na přírodní vědy – fyziku, chemii a biologii.“

„Setkal jste se někdy s jejími učiteli?“

„Párkrát.“

„Jak na vás působili?“

„Vypadali mile. Megan byla dobrá studentka.“

Nadiktoval mi jejich jména a já si je poznačil. Potom jsem změnil téma, abych Jamesovi zabránil zabřednout do bolestných vzpomínek. „Měla Megan nějakou brigádu?“

„Každý druhý víkend pracovala ve videopůjčovně.“

„Bavilo ji to?“

„Jo. A trochu si přivydělala.“

„S kým tam pracovala?“

„Chcete jména? Nevím. Budete tam muset zajít a poptat se.“

„Co její oblíbená místa?“

„Myslíte hospody a kluby?“

„Myslím cokoli,“ vysvětlil jsem. „Místa, kam ráda chodila.“

„O víkendech si ráda vyrazila s kamarádkami, ale kam přesně chodily, na to se budete muset zeptat jich. Po výplatě obvykle vyrazily do města, těžko říct, kam.“

„A co místa, na která jste ji brávali vy?“

„Často jsme jezdili na venkov – do národních parků: Peak District, Lake District, Yorkshire Dales. S Caroline milujeme přírodu. Londýn člověka po čase začne dusit. Jakmile Megan uměla pořádně chodit, začali jsme pravidelně vyrážet na sever.“

„Myslíte, že by mohla na některé z těch míst odjet?“

Pokrčil rameny. „Jak mám vědět, jestli by odjela na sever, když v první řadě ani nevím, proč by utíkala?“

Už jsem se jich ptal, jestli Megan s někým chodila, ale chtěl jsem se jich obou zeptat ještě zvlášť. Během pátrání po pohřešovaných osobách se člověk naučí jednu věc – v každém manželství existují tajemství. Jeden z partnerů vždycky ví víc než ten druhý, obzvlášť pokud ve vztahu figurují děti. „Vám se o žádném příteli nezmínila?“

„Ne.“

„A váš osobní dojem?“

„Podle mě se možná s někým seznámila.“ Poposedl si na okraj židle. „Myslíte, že je to naše největší naděje?“

„Rozhodně to stojí za prozkoumání. Děti Meganina věku se nejčastěji ztrácejí ze dvou důvodů: buď jsou doma nešťastné, nebo chtějí s někým uprchnout – obvykle s někým, koho by rodiče neschvalovali. Zdá se, že v rodinném zázemí problém nebyl, proto se ptám na potenciální chlapce. Možná s nikým neutekla.“ Zarazil jsem se a pohlédl na něj. „A možná ano.“

„Ale kdyby s někým utekla, tak by přece viděla všechny tiskové konference, co jsme svolávali, ne? Naše Megan by je neignorovala. Takové bolesti by nás nevystavila. Ozvala by se.“

Ucukl jsem očima, ale on z nich přesto stačil vyčíst odpověď, kterou nechtěl slyšet. Že se Megan nejspíš živá domů nevrátí.

V Meganině pokoji bylo čisto, ale jinak v něm Carverovi od jejího zmizení očividně nic neměnili. Velké arkýřové okno skýtalo výhled na Hampstead Heath a z obou stran ho lemovaly šatní skříně. Napravo stála knihovna se třemi policemi, plná učebnic, a naproti oknu, poblíž dveří, se nacházel malý psací stůl s prvořádným macbookem. Laptop obklopovaly fotografie – Megan s přáteli; Megan s novorozeným Leighem v náručí; Megan s rodiči. V koutě stálo houpací křeslo s plyšáky a zeď nad ním pokrýval plakát jakéhosi hollywoodského herce s hranatou bradou.

Zapnul jsem macbook a prošel ho. Pracovní plocha byla dokonale vyčištěná, všechny soubory rozříděné do složek. Domácí úkoly. Wordovské dokumenty. Prospekty vysokých škol. Otevřel jsem si webový prohlížeč a proklikal se záložkami a historií prohlížení i stahování. S výjimkou několika nelegálně stáhnutých písniček tam ale nebylo nic zajímavého. Na facebooku měla uložené přihlašovací údaje, takže se mi její stránka okamžitě načetla, jenže za posledních sedm měsíců došlo na jejím účtu k jediné aktivitě – vytvoření skupiny na její památku. Soudě dle komentářů jsem nebyl jediný, kdo s jejím návratem už nepočítal.

Obě šatní skříně byly plné oblečení a bot, ale v zadní části jedné z nich jsem objevil několik průhledných plastových úložných boxů. Vytáhl jsem je, sundal víko z toho úplně nahoře a objevil další fotografie. V dětství se Megan otci tolik nepodobala. Byla bledá, s neskutečně plavými vlásky, téměř až bílými, a rysy rodičů se v její tváři ještě moc neprojevovaly. Novější fotky byly

méně ohmatané a zachovalejší. Meganini rodiče na nich vypadali o něco starší a Megan už začínala přejímat něco z otcovy tváře.

Otevřel jsem druhou krabici.

Uvnitř ležel digitální foťák. Zapnul jsem ho a projel fotky. Bylo jich tam osmadvacet a na většině z nich jsem našel Leigha. Na nejčerstvějších snímcích byla Megan s přáteli a na úplně posledním stála před vchodem jakéhosi paneláku. Přiblížil jsem obraz na skleněné dvoukřídlé dveře, v nichž se odráželo denní světlo. Napravo byl úzký proužek cihlové zdi. Jinak nic.

Vrátil jsem se k jejímu macbooku a otevřel si fotky v naději, že najdu větší verzi, ale žádný ze snímků v počítači nebyl. Nestihla je stáhnout. Zkontroloval jsem datum na foťáku: šestého března. Dvacet osm dní před Meganiným zmizením. Znovu jsem si fotku na displeji přístroje nazvětšoval, jenže skleněné dveře, jejichž odraz by mi jako jediný mohl prozradit víc, byly plné světla. Přesunul jsem se k její tváři a v tu chvíli jsem si všiml něčeho zajímavého.

Její úsměv.

Byl úplně jiný než na všech ostatních fotkách. Vypadala jako žena, ne jako holčička.

Protože pózuje někomu, kdo se jí líbí.

„Našel jste něco?“

Otočil jsem se a spatřil ve dveřích Jamese.

„Možná,“ zamumlal jsem a ukázal mu foťák a krabici. „Můžu si to půjčit?“

„Ovšem.“ Vstoupil dovnitř. „Prošel jsem ty fotky stokrát a policie zrovna tak. Občas jsem si říkal, že mi něco uniklo, že jsem něco přehlédl. Ale kdykoli jsem se k nim vrátil, viděl jsem tam totéž, co předtím. Nejspíš je nutný čerstvý pohled.“

Přistoupil o pár kroků blíž a zvedl jednu z Meganiných fotografií. Sledoval jsem, jak po snímku klouže pohledem a v hlavě

mu víří vzpomínky. Když ke mně konečně vzhlédl, zuřivě mrkal, jako by se snažil potlačit slzy.

„Poznáváte to místo?“ zeptal jsem se a podal mu foťák.

Zamračeně se na snímek zaměřil a po chvíli zavrtěl hlavou.

„Ne.“

„Nefotil jste to?“

„Ne.“

„A napadá vás, kdo by tam s ní mohl být?“

Pokrčil rameny. „Možná nějaká kamarádka.“

V přízemí se rozezvonil telefon. Carver se omluvil a odešel. Po jeho odchodu jsem prošel zbytek krabice. Další fotky, několik dopisů, staré šperky.

Stopy života, který Megan opustila.

Odešel jsem těsně před polednem. Slunce se ukrylo za hradbu mraků a já v dálce viděl dešťovou clonu, která se ke mně blížila z centra.

Otevřel jsem svoje staré BMW, odložil blok na sedadlo spolujezdce a otočil se ke Carverovi, který mě vyprovodil.

„Rád bych mluvil i s vaší ženou,“ řekl jsem. *O samotě.*

„Ovšem. Já jen musím zítra zajet na stavbu...“

„Nevadí. Chci se do toho už pustit, takže jí prosím vyřídíte, že se tu stavím.“

„Jasně. Povím jí to.“

Nastartoval jsem a vyrazil. Ve zpětném zrcátku jsem sledoval, jak Carver mizí za branou svého domu. Tvářil se, jako by dostal pěstí do břicha. Ještě pár týdnů a možná bude vypadat, jako by mu někdo vyrval srdce z hrudi.

3

Necelý kilometr od Meganiny školy jsem objevil příjemné bistro. Posadil jsem se k oknu, objednal si sendvič se slaninou a otevřel si Meganinu Kroniku života. Když jsem jí předchozí noci listoval, jen horko těžko se mi dařilo se v jejích šedesáti stránkách zorientovat. Adresář byl sice řazený abecedně, ale Megan si do něj zapisovala poznámky naprosto chaoticky. V kolonkách pro jména měla telefonní čísla. Do kolonek pro čísla si zas zapisovala jména.

Nalistoval jsem první stránku, kam si červenou gelovkou nadepsala svoje jméno a *Meganina Kronika života*. Pod to naškrábala výzvu: *V případě nálezu mě kontaktujte na číslech* a vedle uvedla dva telefony. Jeden patřil pevné lince k nim domů a druhý byl její mobil. Policie Meganin mobil nepochybně proklepla a zkontrolovala poslední hovory. Určitě projela i její e-mail. K telefonním záznamům se dostanu jedině přes svoje kontakty, ale přístup k e-mailové schránce policie Carverovým poskytla, nejspíš na jejich vlastní žádost. A oni ho předali mně. Kdyby vyšetřovatelé v Meganině elektronické korespondenci narazili na cokoli zásadního, nedali by její přihlašovací údaje z ruky – ani jejím rodičům –, ale musel jsem to prověřit, stejně jako telefonní záznamy.

Uprostřed adresáře jsem narazil na povědomé jméno. *Kaitlin*. James ho zmínil během včerejšího oběda. Byla to dívka, se kterou Megan chodila na biologii. Měly se sejít před hodinou, ale Megan

nedorazila. Kaitlinino jméno bylo orámované velkým srdíčkem, stejně jako jiné – Lindsey Watsonová. Obě jsem si poznamenal do bloku a připsal k nim telefonní čísla.

Sotva jsem dopsal poslední číslici, objevila se vedle mě servírka. Šklebila se, jako by polkla šťovík, a beze slova práskla talířem o stůl. Jakmile odešla, zakousl jsem se do sendviče a očima sklouzl k televizi v rohu, kde zrovna jely zprávy. Kamera švenkovala podél Temže. Vypadalo to jako London City Airport.

„... přijata těžce podchlazená na oddělení intenzivní péče. Její stav byl zpočátku kritický, ale postupně se zlepšoval a jeden ze zaměstnanců nemocnice v rozhovoru pro Sky News uvedl, že by měla být zítra propuštěna. Policie stále nezveřejnila bližší informace, ale podle našich zdrojů se jedná o ženu mezi pětáctýřiceti a padesáti lety. A nyní další zprávy. Farmář v...“

Dojehl jsem sendvič a znovu prolistoval adresář, tentokrát zezadu dopředu. Byla tam spousta jmen. Možná i třicet. A jen šest z toho byli chlapi. Připsal jsem si je do bloku, zaplatil a zamířil k Meganině škole.

Gymnázium Newcross sídlilo ve viktoriánské budově z červených cihel, napůl cesty mezi Tufnell Parkem a Holloway Road. Zaparkoval jsem a vydal se ke vchodu. Chodby zely prázdnotou – oči vidně zrovna probíhalo vyučování. Prošel jsem kolem několika tříd a okýnky ve dveřích viděl napůl znuděné studenty. Hlavní kancelář se nacházela na konci dlouhé chodby zakončené obrovskými okny s výhledem na fotbalové hřiště. Jako bych se ocitl v roce 1974 – sekretářky od okolního světa dělil jen skleněný panel zasazený do kusu falešné žuly. Všechny se krčily na prosezených zelených židlích za stoly z týkového dřeva.

Zaťukal jsem na sklo. Všechny vypadaly přísně a upjatě. Dvě ani nezvedly hlavu a třetí po mně střelila rychlým pohledem, načež

evidentně usoudila, že jí stojím za to, aby se zvedla. Odsunula skleněné okýnko a podívala se na blok v mojí ruce. Oči jí sklouzly – stejně jako den předtím Carverovi – k mým nehtům. Další, mnohem horší, jizvy z předchozího případu zůstávaly světu skryty. Uplynulo už deset měsíců, a třebaže jsem se plně zotavil, sem tam jsem ještě cítil ozvěny bití a mučení. Bolest v zádech. V rukách. V nohou. Možná se jí nikdy nezbavím, zůstane mi jako trvalá připomínka toho, jak blízko smrti jsem se ocitl a co všechno jsem ochoten udělat, aby se to už nikdy neopakovalo.

Vytáhl jsem vizitku a položil ji na pult před sekretářku. „Jmenuju se David Raker. Pracuju pro rodiče Megan Carverové.“

Meganino jméno vyvolalo okamžitou reakci. Zbývajících dvě ženy za ní zvedly hlavu.

„Jak to myslíte, že pro ně pracujete?“

„Snažím se vypátrat, kam zmizela.“

Všechny přikývly. Nyní jsem měl jejich plnou pozornost.

„Mohl bych mluvit s ředitelem?“

„Máte domluvenou schůzku?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

Zamračila se, ale skutečnost, že jsem přišel kvůli Megan, ji zřejmě obměkčila. Sjela prstem po stránce v diáři.

„Posaďte se, zavolám mu na pager.“

Usmál jsem se a zamířil k maličké otevřené čekárně napravo od přepážky. Stálo tam několik plastových zelených židlíček, zeď pokrývaly plakáty popisující nebezpečí drogových závislostí a dekor doplňovala váza s umělými květinami. Minula mě skupinka studentů, která mě počastovala lhostejným pohledem a pokračovala dál. Všechno kolem páchlo leštidlem.

Zazvonil telefon; dlouhý, nepřerušovaný tón. Jedna z recepčních ho zvedla. Skleněná přepážka byla zavřená, ale žena se přes ni dívala na mě. „Dobrá,“ zopakovala několikrát a pak telefon

odložila. Předklonila se a odsunula skleněné okýnko. „Bude tu za pět minut.“

O patnáct minut později konečně dorazil.

Přihlítl se k přepážce s uštváním výrazem ve tváři, jako by celou cestu běžel, a následoval ženin pohled přes chodbu k místu, kde jsem seděl. Přistoupil ke mně. „Steven Bothwick.“

Vstal jsem a potřásl mu rukou. „David Raker.“

„Těší mě,“ přikývl a prstem si odsunul pramínek vlasů z čela. Rychle plešatěl a bohužel se mu to příliš nedařilo skrýt.

„Vyšetřuju zmizení Megan Carverové,“ řekl jsem.

„Ano,“ odvětil. „Milá dívka.“

Pokynul mi ke dveřím kus dál po chodbě, na nichž visela cedulka s jeho jménem. Ředitelna byla malá místnost přetékaná knihami a složkami. Z velkého okna za jeho stolem bylo vidět fotbalové hřiště. Bothwick popadl jednu ze židlí u zdi a přitáhl ji ke svému stolu. „Dáte si něco k pití?“

„Ne, děkuju.“

Přikývl, odsunul stranou hromádku složek a vklouzl za stůl. Byl to padesátník, a třebaže měřil jen něco málo přes metr sedmdesát, vystupoval sebejistě a odhodlaně a jeho výraz vypovídal o pevné vůli.

Sáhl jsem do kapsy pro další vizitku. „Jen pro pořádek, nejsem policista, ale bývalý reportér.“

Nakrabil čelo. „Reportér?“

„*Bývalý*. Už dva roky se živím pátráním po pohřešovaných osobách. Carverovi mě požádali o pomoc s prošetřením Meganina zmizení.“

„Proč?“

„Protože policejní vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě.“

Přikývl. „Její rodiny je mi velice líto. Megan byla vynikající studentka se skvělou budoucností. Policii jsem řekl totéž.“ Vzal si moji vizitku a prohlédl si ji. „Tomu říkám kariérní obrat.“

„Ne tak velký, jak by se mohlo zdát.“ Sledoval jsem, jak přejíždí očima po nápisu DAVID RAKER, SOUKROMÝ VYŠETŘOVATEL, a pak se zadíval na mě.

Podal mi vizitku zpět. „S čím vám můžu pomoci?“

„Mám několik otázek.“

„Dobrá.“

Vytáhl jsem blok a položil ho na stůl.

„Její rodiče mi řekli, že ji třetího dubna ráno vysadili před školou, ale odpoledne už tu nebyla. Musejí se studenti hlásit?“

„Docházka se dělá ráno a pak znovu po obědě, takže ano. Ale jen mezi sedmou a jedenáctou třídou.“

„To jsou děti od jedenácti do šestnácti let, je to tak?“

„Ano.“

„Takže Megan už mezi ně nespádala?“

„Ne. S nejlepšími studenty jednáme více jako s dospělými. Vedeme je k pravidelné docházce, ale netrestáme je za absence.“

„Takže kdybych několik dní nepřišel do školy – všiml by si mojí nepřítomnosti někdo? A hlásilo by se to... vám?“

„Ano. Pokud žák trvale nechodí do školy, učitel mi to nahlásí.“

„Ale zřídka absence, jen tu a tam...?“

Pokrčil rameny. „Nepřítomnost některých studentů bývá zřejmější než jiných. To je různé. Máme tu jedince, kteří se do výuky zapojují tak laxně, že si jejich absence učitelé zpočátku možná ani nevšimnou. Ale Megan... Kdyby dlouhodobě chyběla Megan, nikomu by to neuniklo.“

„Byla dobrá studentka?“

„Patřila k nejlepším třem procentům.“

„Co nějaké kázeňské problémy?“

Zavrtěl hlavou. „Vůbec ne.“

„Chápu správně, že ten den ji odpoledne čekala ještě hodina fyziky a biologie, ale po fyzice se vypařila?“

„Ano.“

„Její učitel to potvrdil?“

„Ano. Stejně jako patnáct spolužáků, co s ní na fyzice byli.“

„Kolik času zabere cesta mezi učebnami?“

„Chvilíčku. Jsou ve stejné budově. Chemie je ve druhém patře, fyzika v prvním a biologie v přízemí.“

„A v té části školy nejsou žádné bezpečnostní kamery, je to tak?“

„Bohužel. Kamery máme, ale při našem rozpočtu si je nemůžeme dovolit rozmístit v každé budově.“ Otočil se na židli a ukázal na mapku na zdi. Byl to pláněk školního kampusu, na němž byly vyznačené drobné ikonky bezpečnostních kamer. „Tady je vidíte. Jedna je u vchodu, jedna na parkovišti, jedna v recepci, jedna před budovou angličtiny a matematiky a jedna na hřišti.“

„Proč zrovna angličtina a matematika?“

„Je to nejvzdálenější budova.“

„Má škola více vchodů?“

„Ne. Tedy ne *oficiálních*. Někteří studenti bydlí v domech na druhé straně fotbalových hřišť, a tak si zkracují cestu přes plot a chodí přes pozemky. Za budovou maturitních ročníků je ještě jedno parkoviště, kde ti šťastnější studenti, co už mají auta, můžou parkovat. Kolem toho parkoviště se táhne plot, ale průměrně vysokému člověku sahá jen do pasu.“

„Takže kdyby chtěla odejít ze školy, aniž by ji zachytila kamera, nejlepší by pro ni byla cesta přes tohle zadní parkoviště?“

„Ano. Myslím, že k podobnému závěru dospěla i policie.“

Vytáhl jsem Meganinu Kroniku. „Mohl bych si promluvit s pár studenty?“

„Meganinými kamarádkami?“

„Ano.“ Sklopil jsem pohled ke jménům v adresáři. „Lindsey Watsonová a Kaitlin Devonishová?“

Přikývl, zvedl sluchátko a vyřukal čtyřmístné číslo. Zaslechl jsem, jak se na recepci na druhé straně dveří rozezněl telefon. „Lindo, potřeboval bych, abyste nám sem co nejdřív poslala Lindsey Watsonovou a Kaitlin Devonishovou, prosím.“ Odložil telefon. „Ještě někoho?“

Podíval jsem se do bločku, otočil ho a přisunul mu ho po stole. „Těch šest hochů vespod,“ řekl jsem a ukázal na chlapecká jména. „Studuje někdo z nich tady?“

Vyndal si brýle z horní kapsy saka, nasadil si je na nos a chvíli jména studoval. „Ano.“

„Všichni?“

„Poznávám všechna jména, kromě jednoho.“

„Kterého?“

„Anthony A. J. Grant.“

„To jméno vám není povědomé?“

„Ne,“ odpověděl. Sundal si brýle, vstal a přešel ke kartotékové skříni v zadní části místnosti. Měla tři zásuvky, všechny naplněné ošitkovánými složkami. Podle všeho ředitel rád dělal věci postaru. Došel ke G, ale nic nenašel.

„Rozhodně tady nestuduje.“

„Vedete si tam všechny studenty?“

„Ty současně, ano.“

Přítáhl jsem si adresář zpět k sobě a u jména A. J. Granta si poznal otazník. „Ti ostatní,“ přisunul jsem bloček opět k němu, „chodí do stejného ročníku jako Megan?“

„Ano.“

„Mohl bych s nimi mluvit?“

„Určitě – ale ne dnes. Dneska tu jsou jen Lindsey a Kaitlin. Čtyři z těch chlapců jsou na výletě v Normandii. Pátý... no, popravdě netuším, kde se zrovna nachází Charles Bryant. V loňském roce zameškal spoustu hodin, protože mu zemřela matka.

Tento týden to bude přesně rok od její smrti a on se ve škole neukázal ani jednou. Zkoušel jsem volat jeho otci, ale marně. Dokonce jsem k nim domů poslal jednoho z učitelů, ale prý tam nikdo nebyl. Netuším, kde je, a abych pravdu řekl, nejspíš bude lepší na něj tento týden nenaléhat.“

„Mohl byste mi dát jeho adresu?“

„To bohužel nemohu.“

Ozvalo se zaklepání. Bothwick zvedl hlavu.

„Vstupte.“

Do kanceláře obezřetně vešly dvě dívky. Neochotně se vlekly a těkaly očima mezi námi dvěma. Jedna byla velice krásná: drobná, vkusně nalíčená, štíhlá a ženská. Druhá byla všednější, trochu oplácaná a oblečená v dost neslušivém, staromódním modelu, ale zato se usmívala.

„Kaitlin, Lindsey, tohle je pan Raker. Pracuje pro Meganiny rodiče, vyšetřuje její zmizení.“

Postavil jsem se. „David.“

„Lindsey,“ představila se ta při těle okamžitě.

Druhá dívka zaváhala.

„Kaitlin,“ řekla tiše s mírným přízvukem.

Otočil jsem se k Bothwickovi. „Mohl bych je někam vzít?“

Vytřeštil oči, jako bych mu právě pohrozil, že vypálím školu. „Jak to myslíte?“

„No, jestli můžu děvčata vzít někam na kafe.“

„Proč?“

„Chtěl bych si s nimi promluvit v soukromí.“

Podezřívavě se na mě zahleděl. „Byl bych raději, kdyby neopustily školní pozemky.“

„Dobrá. Je tady místo, kam bychom mohli zajít a kde by nás nikdo nerušil?“

„Jídelna.“

„Děti tam nebudou?“

„Už je po obědě.“

Podíval jsem se na hodinky. Půl třetí.

„Fajn, tak půjdeme tam.“

Jídelna byla dlouhá a úzká místnost s podlahami ze starých dřevěných prken a stropy z bílého sádrokartonu. V jedné stěně byla zasazená čtyři velká okna, jimiž dovnitř proudil dostatek světla, třebaže se venku spustil déšť a do tabulek začaly bušit kapky. Naproti se nacházela otevřená kuchyně, kde mohutné ženy v bílých uniformách právě vymývaly obří varny s napůl dojedným jídlem.

Cestou tam se o veškerou konverzaci postarala Lindsey. S Megan se naposledy viděly před odjezdem Carverových na Floridu.

„Vypadala v pohodě,“ řekla a otočila se na kamarádku. „Že jo, Kay?“

Kaitlin střelila pohledem ke mně a potom se podívala na Lindsey a přikývla.

„A jak to, že jste se spolu od jejího návratu neviděly?“ zeptal jsem se Lindsey.

„Byla jsem na výměnném pobytu v Itálii.“

„A co ty, Kaitlin?“

Kaitlin ke mně vzhledla s nervózním výrazem ve tváři, jako by se bála, že provedla něco špatného. Nejspíš už ji vyslýchala policie, možná přišli i k ní domů a snažili se z ní něco vypáčit. Občas měly podobné snahy přesně opačný efekt – vyšetřovatelé na svědky tlačili, protože měli pocit, že se před nimi uzavírají, jenže

oni se uzavírali, protože se cítili zbyteční. Připadalo jim, že nevědí nic užitečného, že nemůžou nijak pomoci. Možná se Kaitlin cítila i provinile. Kdyby si toho dne dala s Megan sraz hned před její předposlední hodinou, a ne až u skříněk, možná by Megan nezmizela. Namísto toho se s kamarádkou po obědě rozloučila a už ji neviděla.

„Můžeš mi povědět, co se stalo?“ požádal jsem ji, jakmile jsme se posadili.

„Už jsem všechno řekla policii.“

„Vím, že ano. Velice jsi jim pomohla. Já se jen snažím zjistit, jestli jim něco neuniklo. Nejsi v žádném maléru – chci jen pomoci Meganiným rodičům a pokud možno vypátrat, co se jí stalo.“

Příkývla, ale pořád na mě působila vyjukaně. Dlaně si tiskla ke stehnům a jednou rukou bezděčně přejížděla po látce nahoru a dolů.

„Mimochodem, odkud jsi?“

Nakrčila čelo. „Bydlím v Tufnell Parku.“

„Ne, já myslel původně – odkud pocházíš.“

Stále se kabonila. „Z Jihoafrické republiky.“

„Myslel jsem si to. Hezký kus země. Kdysi jsem tam bydlel.“

Konečně se její výraz trochu obměkčil: tvrdost a nepřístupnost nahradila mírná zvědavost. „Kde přesně?“ zeptala se.

„V Johannesburgu.“

Příkývla, ale jinak nedala ničím najevo, že by mě vnímala. Chvilí jsem ji pozoroval, výraz v její tváři i neklidnou ruku přejíždějící po stehně, a napadlo mě, jestli ji brzdí nesmělost, nebo něco jiného.

„Kaitlin?“

Zvedla ke mně oči.

„Mohla bys mi popsat, co se ten den stalo?“

„Šly jsme s Meg na oběd,“ spustila tiše. „Já pak měla dějepis a ona fyziku. Potom jsme se měly sejít u skříněk v budově přírodních věd. Čekala jsem tam, ale neukázala se.“

„Proč jste si daly sraz zrovna u skříněk?“

Zamračila se a pohlédla na Lindsey. „Vždycky jsme to tak dělaly.“

„Před biologií?“

„Jo. Pokud jsme neměly volnou hodinu. To jsme pak s Linds a Meg chodily buď do knihovny, nebo do budovy maturitních ročníků.“

„Jak na tebe Megan toho dne působila?“

„V pohodě.“

„Nepřipadala ti nervózní nebo vystrašená?“

„Ne.“

„Chovala se normálně?“

„V podstatě.“

Zarazil jsem se. „V podstatě?“

Kaitlin pokrčila rameny. „Už jsem to říkala policii – několik dní si stěžovala na bolest hlavy. Nic vážného, asi nějaká viróza.“

Poznačil jsem si to a pak jsme začali mluvit o Megan obecněji – jaká byla povahově, jak se jí dařilo ve škole. Většinu odmluvila Lindsey, ale nic zásadního jsem se nedozvěděl. Její popis se shodoval s vyprávěním Carverových: Megan byla výborná studentka, ambiciózní, cílevědomá. V podstatě ten nejméně pravděpodobný uprchlík z domova.

„Měla Megan dobré vztahy s učiteli?“

„Kdo udržuje vztahy s *učiteli*?“ odfrkla si Lindsey.

„Nebyla si s některým z nich blíží?“

Lindsey se zamračila.

„Snažím se přijít na důvod jejího zmizení.“

Nadechla se a rty se jí zkroutily do překvapeného O, když jí došlo, kam svými otázkami mířím. „Nemyslím si. A navíc ji stejně učily vesměs ženy.“

Přikývl jsem. „Její otec mi řekl, že pracovala ve videopůjčovně...“

„Jo,“ přikývla Lindsey. „Dva víkendy v měsíci. Ale podle mě před třemi měsíci zavřeli krám.“

„Aha. A dokud tam pracovala, stýkala se s někým?“

„Neřekla bych.“ Odmlčela se, podívala se na Kaitlin, která nehnula ani brvou, a pak se otočila zpět ke mně. „Jen s Charliem – ale toho znala už dýl.“

„Kdo je Charlie?“

„Charlie Bryant.“

„*Charles* Bryant?“

Lindsey znovu přikývla.

„Ten chlapec, kterému zemřela matka?“

„Jo.“

„Přátelili se?“

„Nějakou dobu spolu chodili.“

„Jak dlouho?“

„Nevím... pár měsíců?“

„A kdy přesně?“

„Po smrti jeho mámy.“

„Před rokem?“

„Jo. Nebylo to s ním snadný.“ Zarazila se, jako by si teprve v tu chvíli uvědomila, proč se choval tak, jak se choval. „Chci říct... zrovna mu umřela máma. To je asi pochopitelný.“

„Byl to důvod jejich rozchodu?“

„Megan tvrdila, že jí ho bylo líto, ale nic víc k němu necítila. Po pár měsících to ukončila.“

„Jak reagoval?“

„Sebralo ho to. Měl ji fakt rád. Ale nakonec se nějak oklepal.“

„A v době Meganina zmizení pořád pracoval v té videopůjčovně?“

„Asi jo.“

„Takže spolu mluvili?“

„Jo.“

„A vycházeli spolu?“

„Jo, podle mě jo...“ Lindsey znovu pohlédla na Kaitlin. „Co myslíš, Kay?“

Kaitlin ke mně zvedla hlavu a přikývla. Podtrhl jsem si Charlesovo jméno v bloku. „Říká vám něco jméno A. J. Grant?“ Jejich prázdné výrazy mluvily za vše. Změnil jsem téma. „Měly jste nějakou oblíbenou hospodu nebo klub, kam jste často chodily?“

„*Tiko*,“ odpověděla Lindsey bez váhání.

„To je klub?“

„Jo. Ve West Endu.“

Poznačil jsem si ho. „A nějaké další?“

Vyměnily si pohled. „Ani ne,“ pokračovala Lindsey. „Sem tam jsme zašly i jinam, ale v *Tiku* hraje nejlepší hudba.“

Vytáhl jsem Meganin foťák a nalistoval v něm fotku, kde stála před panelákem. „Fotila ji některá z vás?“

Lindsey si ode mě foťák vzala a chvíli se společně mračily na displej.

„Kde to je?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím. Nepoznáváte to?“

„Ne,“ zavrtěla Lindsey hlavou.

„Kaitlin?“

„Ne,“ pípla.

Přikývl jsem, vzal si foťák zpět a krátce se zadíval na Kaitlin. Ucukla pohledem a znovu se uzavřela.

Něco tu rozhodně nehraje.

Vrátil jsem se do ředitelny, ale našel jsem ji prázdnou. Střelil jsem pohledem k recepci, kde jedna sekretářka právě telefonovala, a pak jsem rychle vklouzl do kanceláře a zavřel za sebou. Neměl jsem moc času.

Na okraji stolu ležely dvě složky, které tam ředitel nechal. Kaitlinina a Lindseyina. Bez delšího přemýšlení jsem popadl tu Kaitlininu. Z oficiálního školního snímku se na mě usmívala její o několik let mladší verze. Pod fotkou byl vypsaný seznam jejích předmětů a záznam docházky. Na první pohled vše vypadalo vzorně. Žádné dlouhé absence, žádné podezřelé omluvenky. Na další straně jsem objevil adresu jejího trvalého bydliště v Tufnell Parku a úplně na konci její poslední vysvědčení. Z dramaťáku měla za jedna.

Takže rozhodně není od přírody nesmělá.

Zavřel jsem složku, položil ji zpět na stůl a rychle otevřel horní zásuvku kartotéky. Složka Charlese Bryanta byla osmá v pořadí. Uvnitř jsem našel jeho fotku – hezký chlapec, tmavovlasý, s bystrými očima. Přejel jsem pohledem řádky, až jsem našel adresu. Bydlel s otcem v Highgate Wood.

Z chodby ke mně dolehl zvuk kroků.

Bothwick.

Zavřel jsem složku, vrátil ji do kartotéky a co nejtíšeji zasunul zásuvku. O vteřinu později se ředitel objevil ve dveřích. „Ach!“ lekl se. „Pardon.“

„V pořádku.“

„Máte, co jste potřeboval?“

Usmál jsem se a koutkem oka zkontroloval, že složky dívek leží opravdu přesně tak, jak je ředitel zanechal. Pak jsem mu potřásl rukou a poděkoval.

Lindsey měla pravdu. Videopůjčovna, v níž Megan v minulosti pracovala, byla zavřená. A ne dočasně nebo kvůli rekonstrukci. Nadobro zkrachovala. Projel jsem kolem ní a zamířil po Holloway Road k domu Bryantových v Highgate Wood.

Byl to dvoupatrový městský dům s garáží pro dvě auta a verandou obehnanou plůtkem z tepaného železa.

Nesvítilo se tam.

Zazvonil jsem a čekal. Nic. Žádné kroky ani hlasy. Začalo jemně mžít, ale drobné kapky rychle přešly v regulérní déšť. Vycouval jsem z verandy, obešel dům z boku a narazil na zamčenou branku, za níž se paralelně se zdí budovy táhla úzká stezka. Za rohem jsem viděl kousíček zahrady, ale nic víc. Vrátil jsem se k předním dveřím, znovu zazvonil, a když mi ani napodruhé nikdo neotevřel, zamířil jsem – s hlavou sklopenou proti dešti – zpět k autu.

5

Tři týdny po Vánocích mi někdo hodil do schránky leták s inzerrátem podpůrné skupiny pro vdovy a vdovce do pětačtyřiceti let. Na osud jsem nikdy moc nevěřil. Vlastně jsem na něj nevěřil vůbec. Ale při pohledu na ten leták jsem pochopil, jak někteří mohou vidět znamení na každém rohu. V té době jsem zrovna uzavřel případ, při kterém jsem málem přišel o život, a Vánoce jsem strávil sám sledováním našich starých domácích videí. Fyzicky i emocionálně jsem na tom byl dost zle. A tak jsem se druhý týden v lednu z náhlého popudu rozhodl na to setkání jít, ačkoli jsem od něj nic nečekal. O devět měsíců později jsem tam stále každý týden docházel.

Většinu úterků jsme se scházeli v budově vyšší odborné školy v Actonu, v místnosti, která páchla vyčpělou kávou. Jednou měsíčně jsme se ale plácli přes kapsu a šli společně na jídlo. Kdybych už dávno nepřislíbil účast, omluvil bych se a pracoval na případu Carverových, ale teď už jsem couvnout nemohl. A tak jsem od domu Bryantových zamířil do své kanceláře v Ealingu, kde jsem měl čisté oblečení na převlečení a deodorant, a potom jsem se vydal do thajské restaurace v Kew, kde jsme se měli sejít.

Sotva jsem zatlačil do dveří, dolehl ke mně z kuchyně zvuk prskajícího oleje a do nosu mě udeřila vůně kokosového oleje a sójové omáčky. U dlouhého stolu u okna jsem uviděl čtrnáct

členů naší skupiny, kterou vedla Jenny, drobná, zavalitá dvaatřicátnice. Její manžel dostal infarkt při dobíhání vlaku na nádraží King's Cross. Uviděla mě, přišla mi naproti a políbila mě na tvář. Jenny jsem si oblíbil téměř na první pohled. Byla energická, vtipná a bystrá a zároveň rozuměla lidem; dokázala v nich číst a naladit se na jejich vlnu. Došli jsme spolu ke stolu, já se ostatním omluvil za zpoždění a potřásl jsem si rukou s některými pravidelnými účastníky. Mohl jsem si vybrat ze dvou volných míst: jedno bylo zhruba uprostřed stolu, vedle účetního Rogera, který se po několika sklenkách červeného vína nedokázal bavit o ničem jiném než o výkonu své Mazdy RX-8. Druhá prázdná židle stála na konci stolu, vedle dvou mně neznámých tváří.

Cestou se ke mně Jenny naklonila. „Davide, dneska tu máme dva nováčky,“ řekla. „Doufala jsem, že by sis s nimi mohl promluvit, protože já se musím věnovat všem stejně.“

Představila je jako Arona a Jill. Oba přišli o partnery a seznámili se v kavárně, kam se ráno stavovali cestou do práce. Napadlo mě, jestli se od té doby dali dohromady, ale nijak se k sobě neměli a způsob, jakým oba mluvili o svých zesnulých polovičkách, mi napověděl, že nejsou pár.

Objednali jsme si a následující půlhodinu tlachali o podružnostech: o počasí, o provozu a o místním politikovi, kterého bulvár načapal s mladým klukem a kalhotama u kotníků na záchodcích v Bayswater. Aron i Jill na mě působili moc mile. Ona mi byla věkově bližší, možná o pár let mladší než já. Měla sytě modré oči – asi jako moře daleko od břehu – a obyčejnou pleť, s několika jizvičkami od akné a drobným znamínkem na bradě. Obojího si byla očividně bolestně vědoma. Když mluvila, jedna ruka jí neustále utíkala k tváři, až si nakonec položila bradu do dlaně a druhou rukou si shrnovala vlasy za ucho. Líbila se mi: vyzařovala z ní jakási podvědomá nesmělost.

On byl třicátník, spíš už ke čtyřicítce, s tmavě hnědými vlasy i očima a mírně zkriveným nosem, který působil dojmem špatně srostlé zlomeniny. Neoblékl se nijak výstředně – košile s límečkem, šedé kalhoty a prosté sako –, a kdybych měl tipovat, řekl bych, že pracuje někde v City a smaží se v pekelném ohni středního managementu. Tvářil se zakřiknutě, jako by se nikdy nedokázal pořádně prosadit.

„A co vlastně děláš, Davide?“ zeptal se Aron, sotva donesli jídlo.

„Hledám ztracené lidi.“

„Takže jsi vyšetřovatel?“

„Jo, v podstatě.“ Usmál jsem se. „Ale neoháním se odznakem a nevykopávám dveře.“

Aron se zasmál. Jill jen upjatě zvedla koutky, jako bych ji právě urazil. V duchu jsem si zrekapituloval svoji odpověď. Že by se jí dotkla ta narážka na policii?

Aron po ní střílel pohledem. „Jillin manžel pracoval u policie. Byl...“ Znovu na ni pohlédl a počkal, dokud mu kývnutím nedala svolení vyprávět její příběh. „Byl zabit ve službě. Zastřelili ho.“ Odmlčel se. „Jill pořád neví, kdo to udělal.“

„To mě velmi mrzí,“ řekl jsem.

Zvedla ruku. „V pořádku, neomlouvěj se. Už je to skoro rok – měla bych se naučit líp skrývat emoce.“ Tentokrát se usmála o něco vřeleji.

Rozhovor se stočil k obecnějším tématům – filmy, sport, zrovnu počasí – a pak jsme se dostali k tomu, proč jsme vůbec v Londýně. Jill pracovala v marketingu a do města se přistěhovala teprve nedávno, protože její manžel dostal místo u Metropolitní policie. Aron potvrdil moji domněnku – pohyboval se ve světě financí a byl zaměstnaný u investiční banky sídlící v Canary Wharf. Po chvíli jsme celé konverzační kolečko uzavřeli tím, že jsme se opět vrátili k mojí práci.

„Baví tě to?“ zajímalo Jill.

„Jo, většinou.“ Zvedl jsem levou ruku a zakýval prsty s poničenými nehty. „Ale ne vždycky. Občas to jen bolí.“

„Jak jsi k tomuhle přišel?“

Sklopil jsem pohled ke svým prstům a zamyslel se. „Někteří lidé si zkrátka nepřejí být nalezeni,“ opáčil jsem ve snaze všechno zlehčit a zabránit jím v dalších otázkách.

Takhle to bylo jednodušší.

Zatímco někteří – včetně Arona – ještě platili, já už stál venku a dostal jsem příležitost promluvit si s Jill o samotě. Noc byla chladná. Na obloze se na okamžik protrhly mraky a objevil se měsíc; vzápětí však opět zmizel pod temnou oponou.

„Díky, že ses nám dneska věnoval, Davide,“ řekla. „Musí být otravné dělat chůvu nováčkům.“

„Rád jsem vás oba poznal.“

„A já jsem ráda, že mě Aron donutil přijít. Uznávám, že jsem měla pochybnosti. Ale nejspíš mi to prospěje. Jak už víš, Frank zemřel krátce poté, co jsme se sem přistěhovali. Máme přátele po celé zemi, ale tady v Londýně jich tolik nebylo, takže jsem za poslední rok skoro nevytáhla paty z domu.“

„Tím jsme si tady prošli všichni.“ Podíval jsem se oknem dovnitř na Arona a pak jsem se otočil zpět k Jill. „A vy dva jste na sebe jen tak narazili?“

„V podstatě. Aron si ráno kupuje kávu ve stejné kavárně jako já. Jednou jsem ho pozdravila a pak, postupně, jsme se dávali do hovoru a nakonec... jsme skončili tady.“ Zarazila se a přemítavě si mě změřila. „Vlastně jsme chtěli v pátek zajít na pivo. Pojď taky, jestli chceš.“

Pohlédla na mě a v očích se jí zaleskla světla restaurace. Znovu jsem se zadíval na Arona, který se smál něčemu, co mu řekla Jenny.

„Nerad bych vám dělal křena.“

Sledovala můj pohled dovnitř. „Myslíš... já a Aron?“

Přikývl jsem.

„Ne, ne, jsme jen přátelé. Ještě nejsem na vztah připravená.“
Znovu zaletěla očima k Aronovi. „Co kdybys mi na sebe dal číslo?“
navrhla. „Pošlu ti esemesknu nebo ti brnknu, kam se chystáme,
a když budeš mít chuť, přidáš se. Když ne, tak ne, co ty na to?“

Nadiktoval jsem jí svoje číslo, a zatímco si ho ukládala do mobilu, znovu střelila pohledem k Aronovi. Možná nebyla připravená. Možná ani on ne. Ale rozhodně k sobě něco cítili, i kdyby jen spřízněnost. A já se mezi ně nechtěl míchat, protože jsem tak trochu věděl, jaké to je – najít konečně cestu k někomu dalšímu, kdo tady zůstal sám.

Moji rodiče byli už tři roky po smrti, když jsem přišel o Derryn. Jsem jedináček. Žádní bratři ani sestry. Zpočátku jsem plně spoléhal na přátele a – nějakou dobu – mě pravidelně navštěvovali. Jenže potom se vítr postupně obrátil. Před Derryninou smrtí jsme spolu vtipkovali, utahovali si jeden z druhého a hádali se nad pivem o fotbalu a filmech. Jenže od jejího pohřbu mi už na ničem z toho nezáleželo.

A zdálo se, že to chápe jediná osoba.

Domů jsem dorazil kolem jedenácté, a když jsem se přes plot zadíval do pokoje ve vedlejším domě, spatřil jsem tam Liz, hrbící se nad laptopem. Liz se ke mně zcela nečekaně chovala tak, jak se správně měli chovat mí dlouholetí přátelé. Přestože se přistěhovala do sousedního domu tři týdny po Derrynině smrti a vlastně mě vůbec neznala, dali jsme se do řeči a zůstala jen ona, zatímco všichni ostatní odešli. Seděla se mnou a poslouchala mě, noc co noc, týden za týdnem, jak jsem postupně rekapituloval celé své manželství.

Po třech nebo čtyřech měsících jsem si začal uvědomovat, že ke mně asi něco cítí. Nikdy nic neřekla, ani mě nijak okatě nebalila. Ale vnímal jsem to. Tu jistotu, že počká, dokud nebudu připravený. A když bylo třeba, pomohla mi i profesně. Byla to vynikající právnička s vlastní firmou v centru města. Poté, co se můj

prosincový případ dost zvrtl, docházela ke všem mým výsledkům a tiše tam seděla, zatímco se policie snažila přijít na to, co se stalo a proč. Tehdy jsem vyšetřovatelům dost lhal a bylo mi jasné, že to Liz poznala. Nikdy mě ale nepřitlačila ke zdi – vlastně se o tom ani jednou nezmínila. Chápala, jak mě Derrynina smrt změnila, jak obtížně jsem se komukoli svěřoval, a zdálo se, že je ochotná to skousnout.

Kousek před dveřmi mě zachytilo čidlo bezpečnostního světla a zalilo můj vchod jasnou září. Liz si toho všimla a zamžourala očima do tmy. Potom jsem se konečně objevil v kuželu světla a ona se usmála, vstala a mávla na mě, abych za ní zaskočil. Přikývl jsem, vrátil se po příjezdové cestě na ulici a přešel k jejímu domu. Dveře už byly otevřené a za nimi jsem viděl, jak Liz cosi hledá v kuchyňské skříňce.

„Kohopak nám to čerti nesou?“ houkla na mě a sundala z poličky prvotřídní mlýnek na kávu. Na kuchyňské lince ležel pytlík z kávovými zrny, zabalený ve stříbrné folii.

„Elizabeth. Jak se daří?“

Zavrtěla hlavou. Nesnášela, když jí někdo říkal Elizabeth.

„Já se mám fajn. Co ty?“

„Dobrý. Bylas dneska u soudu?“

„Ne, jdu zítra.“

„Aha. A jsi si jistá, že chceš, abych tě zdržoval?“

„Jsi příjemné rozptýlení,“ prohlásila a blýskla po mně úsměvem.

V domě bylo uklizeno a pořád působil dojmem, jako by se právě nastěhovala, ačkoli tam žila už skoro dva roky. Obývacímu pokoji vévodil nádherný otevřený krb vyložený černým mramorem a obehnaný hrubými kameny. Ve výklencích po stranách ležela vyskládaná polínka a tam, kde měl plápolat oheň, stál malý dřevěný anděl s roztaženými křídly. Zbytek místnosti byl spíše minimalistický: dvě pohovky, obě černé, televize v koutě a vedle

ní kytka v květináči. Pod předním oknem stál gramofon s reproduktory a na jediné policičko vysoko nad pohovkami byly čtyři fotky Liz a její dcery. Liz se vdávala mladá, vzápětí otěhotněla, porodila a krátce nato se rozvedla, tudíž jí sice bylo teprve třiačtyřicet, ale dceru už měla ve třetím ročníku na vysoké ve Warwicku.

Posadil jsem se do obýváku. Liz zaklapla víčko na mlýnku a pustila ho. Domem otřásl rachot připomínající traktor na kamení a vzduch naplnila vůně mleté kávy. Liz skoro úplně zavřela dveře do kuchyně a posadila se naproti mně.

„Cos podnikal?“

„Byl jsem na setkání podpůrné skupiny.“

„A jo vlastně. Jak bylo?“

„Jo, celkem fajn. Tentokrát jsem neseděl vedle Rogera.“

Usmála se. „To je ten chlápek s Mazdou RX-8, co?“

„Přesně tak.“

„Kde jste byli?“

„V jedné thajské restauraci v Kew.“

„Jasně, tam to znám. Jednou jsem tam vzala klienta, kterého obvinili z přechovávání kradeného zboží.“ Odmlčela se a pak se znovu usmála. „Pěkný grázlík. Ale aspoň jsem si ho po soudu pěkně zkasírovala. Zaplatil mi balík.“

„Vsadím se, že jsi drahá.“

„Ani nevíš jak.“ Mrkla na mě. „Kdybys našel doma hromadu kradených DVD přehrávačů, víš, na koho se obrátit.“

Znovu se usmála a chvíli jsme se na sebe jen mlčky dívali. Nastalé ticho přerušoval pouze rachotící mlýnek na kávu.

„Pracuješ teď na nějakém případě?“

„Říká ti něco jméno Megan Carverová?“

Zamyslela se. Očividně jí bylo povědomé, ale nedokázala ho zařadit. „Není to ta dívka, co zmizela?“

„Ano.“

„Páni. Velký případ.“

„Docela jo. Snažím se ji najít.“

„Pokud ještě vůbec žije.“

„No, naneštěstí existuje určitá pravděpodobnost, že už je po smrti.“

Nenaléhala, ale z toho, jak mě zkoumala pohledem, jsem vyčetl, že by ráda věděla víc. Nešlo jen o přirozenou zvědavost. Naše práce měly mnoho společného – zlomené klienty, hromady lží a polopravd, postupné skládání celého příběhu –, ale tam někde uvnitř jsem tušil, že její zájem má mnohem prostší důvod: potřebovala cítit, že se někam posouváme.

„Skoro bych zapomněla,“ vyhrkla po chvílce a zmizela v chodbě.

Zvedl jsem pohled k jedné z fotografií na polici, na níž Liz objímala Katie kolem krku a měla na sobě sukni a vestičku. Vypadala úžasně. Tmavé, hravé oči; dlouhé čokoládové vlasy; štíhlé, jemné křivky. Nikdy jsme se nebavili o mužích, s nimiž chodila po rozvodu, ačkoli nepochybně nějaké musela mít. Byla krásná, ale nikdy nedala najevo, že by si toho byla vědoma, což jí jen dodávalo na přitažlivosti.

O několik minut později se vrátila s obálkou v ruce. „Tady,“ řekla a podala mi ji.

„Účet za kafe?“

„Ha ha – ty jsi ale vtipálek. Ne, jeden z mých bývalých klientů si zrovna otevřel nový podnik. Nevím, jaké to tam je, ale možná bys tam mohl některý týden pozvat své známé ze skupiny. Já v branži žádné skutečné přátele nemám, tak jsem si říkala, že pro to budeš mít lepší využití.“

Usmívala se.

Nahlédl jsem do obálky. Bylo v ní osm poukázek na hlavní chod do nově otevřené italské restaurace v Actonu.

„Jsi si jistá?“ zeptal jsem se.